Andreas Schwantge

Uli şi pârjolul roşu

Editura Lumina lumii 1999
Partea a treia a seriei „O urmă fierbinte"
Titlul original german:
Andreas Schwantge, Uli und der Rote Hahn

Traducerea românească:
Andreas Schwantge, Uli şi pârjolul roşu

Kprntal, Germania

Cuprins



Nume: Ulrich, poreclit Uli, profesor sau comisar
Semne particulare: legendar de slab, înalt, ochelari de vedere rotunzi, părul tuns scurt, îmbrăcăminte demodată **Important:** note incredibil de bune, şeful clasei

1.

„Mă numesc Marion"

Uli s-a opintit disperat dinăuntru în uşa portbagajului. Era prins în capcană. A împins şi a tot împins, dar tabla nu a cedat. S-a auzit strigând, a văzut cum lacrimile i se rostogolesc pe obraji şi a auzit de afară un râs zgomotos şi batjocoritor. Apoi a văzut cum Mercedesul a zburat de pe mal în râpă, s-a dat peste cap şi apoi s-a scufundat încet într-un lac mic.

Uli a simţit în stomac senzaţia pe care o ai când cazi în gol. încercările lui de a se elibera din

capcană au devenit şi mai disperate. Aga a început să intre în portbagaj. Nu mai avea aer. încă o dată un ultim strigăt - şi s-a trezit.
Uli stătea în pat scăldat în transpiraţie. Era întuneric; numai de la felinarul de pe stradă intra o lumină slabă în încăpere. Uli a răsuflat greu, şi-a scuturat capul şi s-a uitat neîncrezător la patul îmbrăcat în alb.
- Puh! a oftat Uli. Totul a fost numai un vis. Să mai fie încă atât de preocupat de problema aceasta... A clătinat din nou din cap.
Trecuseră oricum deja câteva luni de când prietenii lui îl convinseseră să clarifice furtul maşinii. Deoarece îşi demonstrase flerul de detectiv deja în alte situaţii, prietenii lui îl credeau în stare de acest lucru. Şi Uli descoperise într-adevăr ceva. Au găsit chiar şi maşina furată. Dar apoi au venit hoţii de maşini şi a trebuit să se ascundă împreună cu Meggi

L

în portbagaj. Aşa au ajuns până în Italia, unde au reuşit în sfârşit să evadeze (vezi „Uli nu se schimbă"). Şi mintea lui a făurit acum din toate astea un vis atât de aiurit!
Şi-a trecut mâna prin păr. Apoi s-a culcat din nou şi a încercat să adoarmă. Dar degeaba. Era absolut treaz.
De la orologiul din turnul bisericii a auzit cinci bătăi. Şi în timp ce a reuşit totuşi să mai aţipească puţin, afară a început să se lumineze.
Uli s-a sculat. A tras perdelele la o parte şi s-a uitat pe geam. Cât putea să vadă cu ochii, înaintea lui se întindeau câmpii şi lanuri în zorii dimineţii.
- Neted ca o plăcintă, a mormăit în barbă.
De acasă, Uli era obişnuit cu un peisaj deluros şi muntos. A ajuns ieri, după-masa târziu, la unchiul lui. Avea voie să-şi petreacă aici aproape jumătate din vacanţă. De mult timp s-a bucurat de această ocazie. Cu trenul sosise şi bicicleta lui şi Uli căutase deja de acasă trasee exacte pe care dorea să le facă. Are să fie în mod sigur mai uşor ca la noi, s-a gândit Uli, fără munţi, fără efort.
Uli ştia că aici poate să facă adevărate trasee de-o zi. Unchiul şi mătuşa lui doreau numai să ştie unde se ducea; în rest, avea libertate deplină. Era vacanţă şi Uli nu mai era de-acum copil mic.
Uli s-a mai întins încă o dată cum se cuvine, s-a spălat şi s-a îmbrăcat. Apoi s-a aşezat pe canapeaua din camera lui şi şi-a luat Biblia. Da, Uli citea în fiecare zi din Biblie. Nu înţelegea în nici un caz tot, dar cu cât citea mai mult, cu atât înţelegea mai mult. Acasă frecventa regulat adunările unui grup de băieţi creştini. Acolo a primit şi un plan de citire a Bibliei. Pentru fiecare zi erau indicate câteva versete biblice care trebuia citite. Versetele erau apoi explicate pe scurt.
Uli s-a rugat şi apoi s-a îndreptat spre bucătărie. Mătuşa era în mod sigur deja pe picioare, căci auzise zgomot de farfurii.
- Bună dimineaţa, mătuşă! a strigat Uli din uşa bucătăriei.
- Bună dimineaţa, Uli! Te-ai trezit deja? Mătuşa lui Uli era o femeie cam plinuţă. Faţa ei era aproape întotdeauna îmbujorată. Avea o voce caldă, blajină şi faţa ei veselă atenua impresia pe care o dădea părul cărunt, strâns tot în spate. Pe ceafă avea o adevărată operă de artă din păr împletit. Lui Uli îi plăcea mult de ea, căci era o femeie foarte veselă.
- Hai, intră, băiete! Stai în uşă ca un străin. Uli a râs şi s-a aşezat la masă.
- Pot să te ajut cu ceva?
- Nu, nu. Aşează-te numai. Micul dejun este gata imediat.
- Te trezeşti întotdeauna atât de devreme?

- Nu, dar am visat urât şi nu am mai putut adormi.
- Şi ce-ai visat urât? s-a auzit o voce groasă dinspre uşă. Era unchiul lui Uli. Şi bună dimineaţa! a mai adăugat el repede.
Unchiul era foarte slab, avea ca şi Uli picioare şi braţe foarte subţiri, purta ca şi Uli ochelari cu lentile groase şi nu dădea mare importanţă cum era îmbrăcat - exact ca Uli. Amândoi se îmbrăcau uneori cu cele mai demodate haine; şi dacă pantalonii „stăteau pe ei ca pe gard" - nu-i deranja deloc.
Datorită înfăţişării sale, Uli se alesese cu porecla „profesorul".
- Bună dimineaţa! a răspuns Uli la salut.
- Na, ce-ai visat? Sau nu vrei să vorbeşti despre asta? şi-a repetat unchiul întrebarea.
- Ba da, desigur. Şi apoi, Uli a povestit despre visul lui şi povestea cu hoţii de maşini.
- Ce chestie! a spus unchiul, după ce-a terminat Uli. Eşti un adevărat comisar!
Uli a dat din mână.
- Poate poţi să-1 prinzi pe incendiatorul care-şi face de cap pe la noi.
- Georg! Lasă-1 pe băiat în pace cu poveştile astea!
- Lasă-mă să vorbesc. Aici, Uli, iar a ars o şură. Uite! Scrie deja în ziar.
Uli a aruncat o privire pe pagina pe care i-o arăta unchiul lui. A văzut titlul „Iarăşi un incediu" şi pe poza de mai jos a putut să recunoască temelia unei mici şuri carbonizate. Se puteau vedea chiar şi ceva ce aducea baloţi de fân ars.
- Hai să bem cafeaua, altfel se mai răceşte, i-a îndemnat mătuşa lui Uli.
Dacă unchiul Georg ar fi bănuit ce a declanşat cu remarca lui făcută mai mult în glumă, precis ar fi renunţat la ea. La Uli s-a „aprins" deja ceva. Era vacanţă; avea timp. De ce să nu cerceteze puţin problema incendiilor? Numai că - şi asta îşi repeta într-una - nu era voie să se ajungă din nou în situaţii atât de periculoase ca la ultimele aventuri (vezi „Uli în pericol de moarte" şi „Uli nu se schimbă").
Ce-i drept, Uli s-a întreţinut mai departe cu rudele sale, dar cu gândul era departe. De unde şi cum să încep ca să-1 găsesc pe incendiator? se gândea el. Ar trebui să cunosc pe cineva din loc. Dar Uli era pentru prima dată la unchiul lui. Păi da, poate reuşesc să mă împrietenesc cu cineva.
După micul dejun, Uli a plecat în sat; dorea să facă o tură de recunoaştere. A trecut pe lângă vechea biserică cu turnul ei foarte înalt, care nu era prea departe de casa rudelor lui. La brutărie şi la celelalte magazine a aruncat numai o privire în vitrine - şi aşa a ajuns până la celălalt capăt al localităţii.
Atunci a văzut-o! Aceasta trebuia să fie şura din ziar! La aproximativ o sută, două sute de metrii în afara satului, pe dreapta şoselei, se vedea temelia
afumată.
- Trebuie să mă duc până acolo! a murmurat Uli. Abia când a ajuns la resturile şurii a observat fata care se afla de cealaltă parte a ruinelor carbonizate.
- Bună dimineaţa! a spus Uli scurt şi s-a pus apoi să studieze grinzile pe jumătate arse şi resturile baloţilor de fân.
Uli a dat din cap. De ce se incendiase această şură? Putea oare să o întrebe pe fată? De fapt, de ce nu? La răspunsul lui dăduse numai încet din cap, dar nu avea o faţă tocmai ameninţătoare. Se uita curioasă la el cu ochii ei căprui.
Era zveltă şi cam de aceeaşi vârstă cu el. Părul lung şi negru îi atârna în bucle până peste umeri. La o oarecare distanţă de ea zăcea o bicicletă roşie aparent nouă. Iar hainele ei - până şi Uli le-a remarcat. De obicei nu prea dădea atenţie la aşa ceva, dar pantalonul şi bluza, erau în mod sigur lucruri foarte scumpe.
Uli s-a îndreptat spre fată înconjurând şura. Fata se uita stânjenită în pământ, dar în acelaşi timp îl

studia curioasă pe băiatul străin. De unde era oare? Din sat nu era în nici un caz.
- Cunoşti locurile pe aici? a început Uli discuţia.
- Da, locuiesc aici.
- Ce a fost în şură? a întrebat Uli mai departe.
- In afară de baloţii de fân, numai o căruţă veche. Mai poţi să vezi resturile. Fata a arătat spre lemnul
carbonizat.
- Şi şura a fost în mod sigur incendiată de cineva?
- Aşa scrie în ziar, a venit răspunsul scurt.
In cele din urmă, fata nu a mai rezistat. Dacă tot punea atâtea întrebări - putea să întrebe şi ea.
- Cine eşti de fapt? a întrebat puţin încurcată. Uli a rânjit.
- Mă numesc Uli şi am venit aici în vizită la unchiul meu.
- Şi de unde eşti? a vrut să ştie fata mai departe. Uli a spus numele oraşului în care locuia. înainte să poată vorbi mai departe, fata 1-a întrerupt:
- Am fost şi eu odată acolo. Ai călătorit destul de mult.
- Zece ore cu trenul. Dar am avut ceva de citit la mine.
- De altfel - mă numesc Marion, s-a prezentat fata.
Acum a urmat mai întâi o pauză mai lungă de meditaţie. în cele din urmă, Uli şi-a căutat un băţ şi şi-a făcut de lucru cu el printre lemnele negre.
- De ce a făcut-o oare? a murmurat pentru sine. Ştii a cui este şura, Marion?
- De ce vrei să ştii?
- Ah, mă interesează numai aşa.
- Proprietarul este un ţăran, îl cheamă Wilhelm. Wilhelm este pronumele. Gospodăria lui se vede acolo în spate. Marion a arătat spre un colţ al satului.
- Mm. Ştii cumva dacă are duşmani?
- Duşmani? De ce te interesează, Uli?
Dar mai înainte ca Uli să poată răspunde, lângă şura arsă a oprit o maşină. Din ea a coborât un bărbat mic şi slab, îmbrăcat într-un costum maro şi s-a îndreptat spre locul incendiului.
- Bună dimineaţa! Nu te mai juca cu băţul!
- Bună dimineaţa! a salutat Uli. Am vrut numai...
- Nu-i nimic, dar mai bine las-o baltă. Poliţia a cercetat deja tot, dar vreau totuşi să mă mai uit încă o dată.
- Sunteţi de la criminalistică? a vrut să ştie Uli.
- Nu. Bărbatul a izbucnit în râs. Sunt de la asigu-

rări şi trebuie să cercetez cazul. în ultimul timp am cam mult de lucru. Deja al treilea foc în două luni. Şi de fiecare dată incendiu pus. Sper să-1 prindă curând pe individ. Apoi vom avea din nou linişte.
- Putem să rămânem aici sau nu? a întrebat Uli, în timp ce bărbatul a trecut peste temelie, s-a aplecat şi a început să studieze cenuşa.
- Da, da. Te cam interesează, nu-i aşa?
Uli a roşit.
- Desigur. Şi Marion se uita curioasă la fânul carbonizat, pe care bărbatul tocmai îl studia.
- Vedeţi, este clar: din nou incendiu pus.
- De unde vedeţi asta?
- Vino aici!
Uli a păşit lângă el şi Marion s-a apropiat acum

de zid.
- Aici, vedeţi fânul? Totul este strâns. Trebuie că focul a fost pus de afară. Dacă s-ar fi aprins de la sine, balotul ar fi mai lejer şi ar trebui să existe un „canal de aer". Fără oxigen nu arde nimic. Şi a zâmbit.
- Ce uşor se poate recunoaşte acest lucru! Uli nu înceta să se minuneze.
- Din păcate nu se vede întotdeauna atât de bine. Prin stingerea focului se pierd adesea dovezi preţioase. Dar nu se poate face nimic. Da, aşa stă treaba, băiete. Bărbatul se postase acum în faţa şurii şi se uita peste câmpia întinsă.
- Nu aveţi încă nici o urmă cine pune aici tot mereu foc? 1-a întrebat Marion.
- Eu în nici un caz. Asta este treaba poliţiei. Dar din câte ştiu, poliţia bâjbâie încă în întuneric. Păi da, cândva vor pune totuşi mâna pe el.
- Precis este un nebun, căruia îi place să vadă foc, a remarcat Uli.
- Nu-i sigur. Există o serie întreagă de motive pentru incendiere: invidie, ură şi încă multe altele.
11
- Şi să fi pus ţăranul - vreau să spun...
- Nu, băiete. îl cunosc de mulţi ani. Ţăranul Wilhelm nu face aşa ceva. Este un om cinstit. - în fine, trebuie să plec. La revedere!
- La revedere! au strigat Uli şi Marion împreună. După ce maşina cu bărbatul de la asigurări s-a îndepărtat, Uli a murmurat încet:
- Dacă aş şti ceva mai mult! Şi s-a scărpinat în spatele urechii drepte.
- Tu, Marion, ştii celelalte locuri unde a ars?
- Da, le ştiu. Dar de ce vrei să ştii? Fata a zâmbit. Vrei cumva să încerci să prinzi escrocul?
- Poate. Uli a dat din umeri.
12

2.

începe căutarea

Aşa se face că Uli şi Marion s-au aflat puţin mai târziu în faţa casei unchiului lui şi au sunat la sonerie.
A deschis mătuşa.
- Ah, Uli, tu eşti!
- Poţi să-mi deschizi garajul? Vreau să-mi scot
bicicleta.
- Desigur. Mă duc să iau cheia. O clipă mai târziu era din nou la uşă şi i-a dat lui Uli legătura mare de chei. Poţi să-ţi scoţi repede bicicleta.
Uli s-a dus imediat la garaj, care era construit în dreapta, lângă casă.
- Ah - bună ziua, Marion! Nu te-am văzut mai înainte, a auzit Uli în spatele lui.
- Bună ziua, doamnă Becker!
- Vreţi să faceţi o plimbare? Foarte bine. Este o vreme atât de frumoasă.
- Uli vrea să vadă celelalte locuri unde a ars. Ne-am întâlnit mai înainte la şura arsă, a explicat Marion.
- O, nu! Uite ce-a făcut Georg! Să-i bage băiatului gărgăuni în cap. Numai pentru că... Oh, nu!
Intre timp, Uli s-a întors cu bicicleta.
- Poftim cheile, mătuşă.
- Mulţumesc. Dar Uli, mai bine uită treaba cu incendiatorul. Unchiul Georg - face tot timpul chestii din astea. Să nu se gândească ce spune!
Marion mergea în faţă, ca să-i arate lui Uli

13



drumul. Curând au ieşit din mica localitate şi au ajuns pe un drum de ţară. Aici au pedalat unul lângă] altul.
- De ce s-a enervat mătuşa ta aşa? Nu înţeleg. Ce-a spus unchiul tău? Marion a evitat o groapă.
- Mi-a arătat azi dimineaţă reportajul din ziar şi mi-a spus că aş putea încercă să-1 prind pe incen-1 diator.
- Cum i-a venit ideea asta?
Lui Uli nu-i plăcea să se laude, dar când Marion 1-a întrebat aşa direct, a trebuit să povestească toată istoria cu visul lui şi cu furtul de maşină pe care 1-a rezolvat. Marion a ascultat fără să-1 întrerupă nici măcar o dată.
Când Uli a terminat de povestit, Marion a arătat în faţă.
- Uite, aici este! Chiar lângă drum se vedeau temeliile negre ale unei şuri arse.
- Cu asta a început. Marion s-a uitat în pământ. Şi curând după aceea a ars altundeva. Putem să mergem până acolo, dacă vrei, Uli. Dar arată exact la fel. Totul este ars. Nici acolo nu ai să găseşti ceva.
- Da, nu este nimic deosebit de văzut, Marion. Dar totuşi, hai să mergem până acolo. Ştii şi ale cui sunt clădirile arse?
- Da. Dar Uli, la ce-ţi foloseşte asta?
- Poate găsesc undeva o urmă. Nu ştiu. Poate este şi numai pierdere de timp. Dar vreau măcar să încerc. Mă ajuţi?
Fata a dat din cap afirmativ.
- Dacă cu tine se pot trăi asemenea aventuri cum mi-ai povestit, atunci desigur că te-ajut. Numai mă tem că de data aceasta nu ai să găseşti nimic. Ai auzit şi tu: poliţia bâjbâie complet în întuneric.
Uli a zâmbit numai şi au plecat mai departe. Uli a ajuns tocmai la timp la masa de prânz. 14
Fuseseră la toate locurile incendiate. Pe parcursul a două luni arseseră două şuri şi un hambar. Şurile fuseseră ale ţăranului Wilhelm, hambarul al unui alt ţăran.
După masă, Uli şi Marion au plecat la cei doi gospodari. Uli şi-a luat carneţelul la el şi se gândea la câteva întrebări pe care vroia să le pună.
Pe ţăranul Wilhelm l-au mai găsit acasă. Se urcase pe tractor ca să se ducă la câmp.
- Bună ziua! Pot să vă reţin puţin? a întrebat Uli.
- Bună ziua! Ce vrei, băiete?
- Vreau să vă întreb ceva despre incendiu. Ţăranul s-a dat încet jos de pe tractor. Era destul de robust şi avea un gât gros. A zâmbit.
- Ce vrei să ştii? Spune, Marion, s-a adresat el fetei, este o rudă a ta?
- Nu, domnule Wilhelm. Uli este nepotul familiei Becker. Ne-am întâlnit azi dimineaţă şi...
Marion a încercat să găsească cuvintele potrivite. A prins deja hoţi de maşini şi acum vrea să încerce...
- Măi, ce chestie! Un băiat care prinde hoţi de maşini! Ţi-a înşirat ceva braşoave!
Uli s-a roşit.
- Nu am inventat nimic!
- Na, calmează-te. Ce vrei să ştii?
- Marion mi-a spus că prima şură a ars în 13 iulie şi a doua, noaptea trecută. Azi suntem în 20 august.
- Corect, băiete. Adevărat! Marion, ai ţinut minte data... Mă mir.

Marion a zâmbit, în timp ce Uli a continuat cu întrebările.
- Aveţi o idee cine ar fi putut să pună focul?
- Tocmai asta este problema. Ce crezi, de câte ori mi-a pus deja poliţia întrebarea asta! Trăiesc în pace cu toţi oamenii din sat. Nu-i aşa, Marion? Nu
15
am duşmani. Nu-mi pot imagina cine ar putea să fie.
- Aţi concediat vreodată pe cineva sau aţi alungat **vreun** cerşetor sau altceva?
- Ah, băiete! Gospodăria mea nu este mare, ca să am angajaţi. Şi dacă vine vreun vagabond sau un cerşetor, avem întotdeauna o farfurie de supă şi o bucată de pâine.
Uli şi-a notat repede ce a aflat aici. Nici un indiciu!
- Şi nu vă amintiţi nici de vreo ceartă sau de vreun scandal? Poate de fiecare dată chiar înainte de incendiu - vreau să spun...
- înţeleg ce vrei. Ţăranul Wilhelm a inspirat adânc. Nu, băiete. Trăiesc cu toţii în pace. Desigur, îmi mai scapă şi mie câte o vorbă rea. Dar nu spun nimic în serios. Şi despre tine, s-ar putea să fie adevărat, chestia cu hoţii de maşini. Par să fii foarte deştept, băiete.
Uli a zâmbit. Ţăranul nu putea efectiv să se certe | cu cineva, dacă acum aproape că îşi cerea scuze de la el.
- Bine. Mulţumesc! Uli a dat din umeri. întrebările puse nu i-au fost de folos.
- In regulă, a răspuns ţăranul. Şi dacă vrei să ştii mai mult, mai vino.
Uli nu a aflat nimic nici de la cel de-al doilea ţăran. Acesta nu era chiar atât de paşnic ca ţăranul Wilhelm, dar nici el nu avea duşmani, pe seama cărora să poată pună incendiile.
Uli şi Marion şedeau împreună la măsuţa de cafea a mătuşii lui Uli. La căldura aceea nu beau desigur cafea fierbinte, ci suc cu gheaţă.
Uli a muşcat gânditor dintr-o bucată de prăjitură. Marion îl observa atentă. De ce nu renunţa pur şi simplu? Nu aflase nimic. în mod sigur ea nu ar mai fi căutat mai departe.
16
- Marion, a spus Uli în cele din urmă, cred că trebuie să mergem încă o dată la ţăranul Wilhelm. La el a ars de două ori. Poate că aici găsim mai degrabă o urmă. Chiar dacă este numai un amănunt. Uite, Uli a inspirat adânc şi s-a uitat gânditor la prăjitura lui, şi de mine s-a legat puţin. Chiar dacă ulterior s-a scuzat aşa, pe jumătate. S-ar putea totuşi ca asta să i se fi întâmplat şi cu altcineva. Şi respectivul să nu-1 fi putut ierta.
Marion s-a uitat la Uli cu ochi mari.
- Asta este numai o mică bănuială, a continuat Uli. Dar s-ar putea totuşi să fie aşa, nu?
După ce au mâncat destulă prăjitură, s-au dus deci din nou la ţăranul Wilhelm. Era încă pe câmp. Ar fi putut să se ducă la el, dar Marion a arătat spre cer.
- Uli, uită-te, acolo în spate, la orizont, cerul se întunecă atât de ciudat. Cunosc semnul acesta, de cele mai multe ori vine furtună.
- Se poate să ai dreptate, a răspuns Uli, aerul este foarte înăbuşitor. Păi da, putem să-1 întrebăm şi mâine.
S-au întors deci înapoi în sat. Uli nu a ştiut ce să facă cu restul după-mesei. Aşa că nu s-a supărat atunci când Marion 1-a invitat la ea acasă.
- Găsim noi ce să facem, a fost părerea ei. Puţin mai târziu au ajuns în faţa casei părinţilor lui Marion. Uli a rămas mut. Era o vilă de lux!
Marion a zâmbit când i-a văzut expresia de uimire de pe faţă. Se aşteptase la aşa ceva.
- Tatăl meu este avocat şi câştigă foarte bine, a spus Marion simplu ca să-i explice lui Uli bunăstarea lor.
Au traversat o grădină îngrijită cu artă. Marion a sunat şi le-a deschis mama ei. Lângă uşă era o

tăbliţă: Dr. Kolle, avocat.
- Mami, acesta este Uli. Domnul Becker este unchiul lui, a explicat Marion scurt.
17
- Bună ziua, Uli! 1-a salutat mama ei cu prietenie. Au intrat în casă. Uli a dat insesizabil din cap. Atâtea lucruri de valoare la grămadă! Covoare scumpe, tapiţerii valoroase şi aşa mai departe. Nu-i venea să creadă. Camera lui Marion a întărit şi mai mult impresia de bunăstare. Era în mod sigur de trei ori mai mare decât cea a lui Uli de acasă.
Marion a izbucnit în râs când 1-a văzut că s-a oprit în prag şi se holba de acolo la încăpere.
- Haide, Uli! Aşează-te.
La început au stat în tăcere. în final, Marion a venit cu o idee.
- Eşti atât de deştept, Uli. Ştii să joci şah? Uli a dat din cap.
- Puţin.
- Nici eu nu ştiu grozav de bine, Uli. Dar tata se pricepe, asta-i sigur!
Restul după-mesei a trecut repede. Marion a câştigat partida de şah la limită. Cu furtuna a avut dreptate. în mijlocul partidei de şah, cerul s-a întunecat atât de tare, încât a trebuit aprinsă lumina. Şi apoi a tunat şi a fulgerat, încât Marion a tresărit de mai multe ori speriată. Ii era frică de furtună, dar nu vroia s-o arate în faţa lui Uli. Şi ploaia! Turna efectiv cu găleata. Ce bine că ei erau la loc uscat.
La fel de brusc cum a început furtuna, la fel de brusc s-a oprit. Când Uli s-a despărţit de Marion pe la ora şase şi s-a întors la rudele lui, nu mai ploua. Numai străzile mai erau încă ude.
Chiar în faţa casei unchiului lui i-a ieşit în cale un tractor cu remorcă. Uli 1-a recunoscut imediat pe ţăranul Wilhelm. I-a făcut semn zâmbind. Uli i-a făcut semn să oprească. Gospodarul a înţeles şi a oprit.
- Domnule Wilhelm, pot să trec mâine dimineaţă pentru câteva minute pe la dumneavoastră? Ar mai fi ceva, a întrebat Uli prudent.
18
- Mâine? Mâine nu se poate. Trebuie să plec. Şi ţăranul s-a scărpinat pe cap. Dar dacă vrei, treci mai târziu pe la mine. Acum trebuie să mă duc acasă la masă. La revedere!
- Bine, domnule Wilhelm. Poate am să vin mai
târziu.
în timpul cinei, Uli s-a hotărât să se ducă totuşi în aceeaşi seară la ţăranul Wilhelm. A plecat imediat după masa de seară.
Şedeau toţi laolaltă în bucătăria mare a casei ţărăneşti. Uli a întrebat dacă nu a existat totuşi un cât de mic incident, care l-ar putea ajuta mai departe.
Ţăranul a dat din cap.
- Ţi-am spus deja, nu sunt certat cu nimeni.
- Dar vreau să spun... să nu mă înţelegeţi greşit, dar de exemplu azi după-masă - Uli s-a roşit la faţă -, deci, aţi spus şi despre mine că am inventat numai chestia cu hoţii de maşini. Vreau să spun, aşa ceva se poate să vă fi scăpat şi cu altcineva. Uli a privit strălucirea cam tristă din ochii ţăranului. Dar nu sunt supărat pe dumneavoastră. într-adevăr, povestea mea sună cam incredibil, a mai adăugat apoi repede.
- Ce băiat mai eşti şi tu! Acum ţăranul râdea. Aşa ceva, ha! Cui nu i se întâmplă să spună ceva... adică să spună... na, să spunem: o prostie?
- Da. Uli a prins curaj. Dar la dumneavoastră s-a pus deja de două ori foc. Dacă v-aţi aminti acum astfel de două mici indicii, care s-au petrecut poate chiar înainte de incendii - poate eă lucrurile ar începe să aibă sens.
- Vreun indiciu... hmm, ce chestie. Cine ţine minte aşa ceva? Domnul Wilhelm s-a scărpinat în

ceafă şi s-a gândit. Chiar înainte să ardă...
Atunci i-a sărit în ajutor soţia lui, care până atunci Şezuse tăcută într-un colţ al bucătăriei. S-a ridicat Şi a venit la masă.
19
- Cu trei zile înainte te-ai certat cu şoferul de la maşina lăptăriei.
- Ah da! Aproape că am uitat din nou.
- Ce s-a întâmplat? a întrebat Uli agitat.
- A intrat cu maşina în curtea noastră ca să ia laptele pentru lăptărie. Şi după ce a încărcat tot laptele, a văzut că are pană. Am găsit un cui lung şi ruginit în cauciuc. Atunci omul a afirmat că ar fi făcut pana din cauza cuiului din curtea mea. Dar aşa ceva nu se poate, băiete. Noi nu avem cuie ruginite prin curte. Atunci m-am enervat binişor, este adevărat. Dar nu cred, ca el...
- Şi - agitaţia lui Uli a crescut şi mai mult - înainte de primul foc, v-aţi certat cumva şi atunci?
- Nu, nu mă cert toată ziua cu oamenii; ce crezi despre mine!
- N-a fost cu intenţie. Eu...
- în ordine. Dar băiete, aici nu ai nici un indiciu. Unchiul cu laptele, cum îl numesc eu, nu dă foc la şuri.
- Nu se ştie niciodată, a murmurat Uli. Şi altceva, vă mai amintiţi altceva?
- Nu, nimic.
După un timp, Uli a părăsit dezamăgit curtea ţăranului şi s-a înapoiat pe bicicletă la rudele lui.
Mai târziu a stat gânditor în pat. Poate nici nu a fost acelaşi incendiator, s-a gândit Uli. Se poate să fi fost persoane diferite, dar...
în cele din urmă a adormit.
20

3.

O urmă fierbinte?

Dimineaţa următoare, soneria a sunat în timp ce Uli era încă la micul dejun. Era Marion.
- Ne ducem la ţăranul Wilhelm? a întrebat fata de îndată ce a intrat pe uşa bucătăriei.
- Am fost ieri seară deja la el, a răspuns Uli cu gura plină. Şi apoi a relatat pe scurt discuţia avută.
- Deci iar nimic, a constatat Marion. Sau crezi cumva, că şoferul de la lăptărie...?
- Nu ştiu.
- Ce v-aţi propus să faceţi azi? a intervenit mătuşa în discuţie. Mai lăsaţi baltă povestea cu incendiatorul. De asta poate să se ocupe poliţia.
- De fapt, am de gând să fac pe aici câteva trasee cu bicicleta, a spus Uli gânditor.
Marion părea dezamăgită. Sperase să nu petreacă ziua singură. Cea mai bună prietenă a ei era plecată cu părinţii în Spania şi acum se cam plictisea.
Uli i-a simţit dezamăgirea când s-a uitat la ea.
- Ai avea chef să vii cu mine, Marion? Cunoşti mai bine locurile de aici, decât mine.
Expresia feţei lui Marion s-a schimbat imediat.
- Unde vrei să mergi?
- Putem să stabilim împreună. Fata a zâmbit mulţumită.
Puţin mai târziu erau deja pe drum. îşi luaseră provizii, deoarece intenţionau să se întoarcă abia spre seară. Mama lui Marion îi permisese imediat să meargă cu Uli.
21
- Dar să aveţi grijă! a fost tot ce a mai spus ea.
Uli căzuse iar pe gânduri, în timp ce pedala în spatele lui Marion. Ea cunoştea traseul mai bine.
Cine să fie oare incendiatorul? Nu exista cu adevărat nici o modalitate de a-1 prinde? Uli a oftat.

Lasă treaba asta acum, s-a gândit Uli. Bucură-te mai bine de vacanţă.
Uli s-a uitat înainte. Părul lung şi negru al lui Marion flutura în vânt. Lui Uli îi plăceau buclele. De altfel, Marion era o fată cu care te puteai înţelege. Nu aşa o ţâfnoasă, cum cunoştea câteva fete de la şcoală, mereu cu nasul pe sus şi încăpăţânate.
Aşa că Uli şi Marion s-au bucurat împreună de acea zi splendidă de vară.
Dimineaţa următoare, Uli s-a sculat cu o febră musculară teribilă. Fusese un traseu frumos. Au vizitat împreună două localităţi şi în pădure au stat şi au observat un muşuroi mare de furnici. Era foarte distractiv, să faci trasee cu bicicleta. Dar azi, lui Uli nu-i prea ardea de o nouă tură cu bicicleta; mai întâi, muşchii trebuia să-şi revină puţin. A intrat în bucătărie legănându-se ca un om bătrân.
Puţin după micul dejun, mătuşa 1-a chemat la
telefon.
- Marion la telefon.
- Alo, aici este Uli.
- Ai şi tu febră musculară? A fost totuşi cam departe, ieri.
- Ai dreptate. Mă doare tot corpul.
- Ai chef să vii la mine? Am putea înota puţin la mine în piscină. Poate muşchii noştri îşi revin aşa mai repede. Şi mama a spus că i-ar face plăcere să rămâi la cină.
Şi ziua aceasta a trecut în zbor. Apa călduţă le-a făcut bine şi le-a trezit din nou pofta de viaţă. Şi au

jucat din nou şah. De data aceasta, Uli a câştigat ambele partide. Marion ştia să piardă.
- Cred că ar trebui să joci cu tata. Până la urmă îl mai baţi şi pe el. Eu pierd întotdeauna când joc cu el. Şi înainte să se despartă au stabilit un alt traseu pentru ziua următoare.
Aşa au trecut zilele una după alta. Ce-i drept, Uli nu-1 uitase pe incendiator, dar pentru că nu ştia ce să facă mai departe, a lăsat pur şi simplu totul baltă. Poate că zilele de vacanţă şi-ar fi urmat simplu cursul lor, dacă unchiul lui nu ar fi venit într-o seară
cu o idee.
- Uli, ai fost de fapt deja la căprioarele noastre? 1-a întrebat unchiul după ce s-au aşezat confortabil în camera de zi după cină.
- La care căprioare?
- Avem aici în pădure încă mulţi cerbi, căprioare şi chiar porci mistreţi. Dacă vrei, poţi să te duci să
vezi animalele.
- Cum? Să mă duc pur şi simplu în pădure?
- Nu-i nici chiar atât de simplu. Există un luminiş în pădure. Dacă te ascunzi în apropierea lui, poţi să observi animalele foarte bine. Pe acolo curge un pârâu şi animalele vin să se adape. Desigur, trebuie să stai cât mai liniştit.
- Şi unde este luminişul, unchiule Georg?
- Să **ţi-1** arăt? Uli a dat din cap.
- Vino, mergem chiar acum acolo. Este o seară
caldă atât de plăcută.
- Caldă, plăcută? Mai degrabă umedă, înăbuşitoare, aş spune eu, a intervenit mătuşa. Ca înaintea unei furtuni.
- Şi ce dacă! a răspuns unchiul lui Uli. Până începe furtuna vom fi de mult înapoi.
Unchiul şi mătuşa au avut dreptate. Uli şi unchiul

lui au ajuns uscaţi la luminiş şi înapoi acasă. Dar înl timpul nopţii a izbucnit cu adevărat furtuna. A fostl din nou o furtună puternică, dar scurtă de vară. Când Uli s-a sculat dimineaţa următoare în jurul orei trei, ca să se ducă la luminiş, nu mai ploua.
în bucătărie a găsit ceai fierbinte într-un termos şi două sandviciuri. Lângă ele era un bileţel.
„Dragă Uli. încalţă cizmele de cauciuc ale un-1 chiului Georg, chiar dacă-ţi sunt puţin mari. Ţi-am pus şi două perechi de ciorapi groşi de lână. în pădure este în mod sigur mult noroi."
Uli a zâmbit. Mătuşa lui era cu adevărat grozavă. Cu ciorapii cei groşi, cizmele aproape că i se potriveau şi Uli a plecat vesel spre pădure în semiîntunericul zorilor care începeau să mijească. în pădure, cărările erau într-adevăr foarte noroioase. Fără cizme de cauciuc ar fi înaintat foarte greu pe aici şi în plus s-ar fi ales şi cu pantofii uzi.
Unchiul nu-i promisese prea multe lui Uli. Puţin după răsăritul soarelui, animalele au venit să se adape. Uli se ascunsese bine şi ţinuse cont şi de direcţia vântului, astfel încât căprioarele şi cerbii să nu-1 simtă. Uli a admirat interesat animalele frumoase, care ieşeau prudente din pădure. Cel mai entuziasmat a fost de cerb, care avea nişte coarne falnice.
Uli se simţea foarte bine aici, în liniştea pădurii.
- Doamne Isuse, s-a rugat Uli încet, Tu ai creat toate lucrurile atât de minunat. Te rog, călău -zeşte-mă şi în ziua de azi. Tu poţi să faci, ca să-i povestesc şi lui Marion ceva despre Tine. Tu ştii că până acum nu am îndrăznit. Amin.
Deodată, Uli a văzut că animalele au tresărit şi s-au îndreptat în goană înapoi spre pădure. Au dispărut într-o clipă.
Uli a dat din cap. Păcat, s-a gândit băiatul. A

ieşit dintre tufele în care se ascunsese şi a pornit spre sat. Ce speriase oare animalele?
Uli înainta încet pe cărarea plină de noroi. Deodată a observat ceva. în noroi se vedeau urme! Cineva trebuie să fi fugit pe aici doar cu puţin timp înainte. Uli s-a aplecat. Poate erau propriile lui urme de la dus? Dar nu, urma avea alt contur. în noroi se putea observa mai greu, dar într-un loc mai uscat Uli a văzut urma foarte clar. Poate că animalele l-au auzit pe acest drumeţ singuratic şi de aceea au
fugit?
Cine să fi fost deja atât de devreme dimineaţa aici, în pădure? în mod sigur pădurarul, s-a gândit Uli. Oricum, îi era indiferent cine trecuse pe aici. Şi nu l-ar fi interesat nici mai departe, dacă tocmai atunci când a ieşit de pe cărarea noroioasă din pădure şi a ajuns la marginea satului, nu ar fi văzut ieşind din sat o maşină de pompieri cu girofar albastru. Uli s-a uitat după maşină şi a descoperit în spatele pădurii din care tocmai ieşise o coloană subţire de fum. Să fie iar un incendiu pus? Urmele... în mod sigur există un drum asfaltat până la locul incendiului, s-a gândit Uli. Căci pe drumul de pădure plin de noroi, maşina nu putea să înainteze. Dar un incendiator ar fi putut folosi cărarea!
Poate că totul nu era decât imaginaţie; cu toate acestea, Uli dorea să cerceteze problema imediat după micul dejun împreună cu Marion.
Imediat după micul dejun, Uli a trecut pe la Marion şi au plecat împreună pe şosea în direcţia în care se grăbiseră pompierii. După ce au înconjurat pădurea, au văzut maşina roşie la o oarecare distanţă pe câmpie. Lângă maşină au văzut ceva din care mai ieşea puţin fum.
Au ajuns repede la locul incendiului. Din nou
arsese o mică şură.

- Nu vă apropiaţi! le-a strigat unul din pompierii] Focul mai mocneşte puţin.
- Iar a fost un incendiu pus? a întrebat Uli. Omul a dat din umeri.

- S-ar putea. ,
- Şi când credeţi că a început să ardă? a întrebat; Uli mai departe.
- Cam pe la o ora patru. Dar de văzut, s-a văzut abia mai târziu. Şura arsese aproape toată până să ajungem noi aici. O maşină care trecea pe aici a? observat lumina focului.
- Şi a cui este şura? a mai vrut să ştie Uli.
- Nu ştiu, a răspuns pompierul.
- Dar ştiu eu, a spus Marion încet.
- A cui e?
- A ţăranului Wilhelm. _ Uli a înghiţit în sec. Deci totuşi! Ţăranul trebuie că avea pe cineva de duşman.
- Vino, Marion! Trebuie să mai mergem o dată la el.
Tocmai vroiau să-şi încalece bicicletele, când au văzut venind un Mercedes Diesel vechi pe drumul de ţară. Când a ajuns în dreptul lor, maşina a oprit şi din ea a coborât ţăranul Wilhelm. Tot mereu îşi trecea mâna peste frunte - aşa, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.
- Ce să fie? Ce să fie? a murmurat ţăranul trist şi în acelaşi timp nervos.
- Iar la dumneavoastră. Uli a îndrăznit să i se adreseze.
- Da. Dacă aş şti numai cine - şi de ce!
Puţin mai târziu, Uli se afla împreună cu Marion în camera ei.
- Cred că este mai bine să nu ne ducem azi la ţăranul Wilhelm, a spus Uli.
- De ce nu, Uli?
26
- A fost foarte tulburat azi dimineaţă. Mai bine îl întrebăm abia mâine.
- Şi ce vrei să-1 întrebi, Uli?
- Tot acelaşi lucru: dacă nu cumva are totuşi... Uli a lovit cu dreapta în aer. Apoi s-a ridicat şi a început să patruleze agitat prin încăpere.
Să-ţi vină să înnebuneşti! Cineva aprinde şurile una după alta. Şi apoi şurile sunt proprietatea unui om care nu a făcut rău nici măcar unei muşte. Şi noi? Noi bâjbâim în întuneric.
Marion a zâmbit.
- Nu se poate descoperi chiar tot, domnule comisar.
- Ah, tu! Dar Uli a trebuit să rânjească. De fapt, Marion avea dreptate. Ce-şi imagina el, de fapt. Poliţia nu găsea nimic şi venise numai într-o scurtă vizită şi credea că va putea imediat să-1 demaşte pe incendiator. Dar totuşi, nu-i plăcea că nu făcea progrese.
Ziua a trecut din nou repede cu înot în piscină şi partide de şah. Uli mâncase de prânz la mătuşa lui. Ea se plânsese că nu mai vine pe la ei decât pentru culcare. Dar vorbele ei nu trebuia luate chiar în serios, Uli ştia acest lucru.
Pentru cină a rămas la Marion şi aşa a ajuns să-1 cunoască şi pe tatăl ei. Marion semăna mult cu el. Şi el era zvelt şi avea părul castaniu şi creţ.
- Taţi, te rog, trebuie să joci şah cu Uli, s-a rugat Marion după cină.
- Şi crezi că am vreo şansă în faţa maestrului tău detectiv? a răspuns tatăl în glumă.
Marion a roşit şi Uli a bănuit cam ce o fi povestit fata despre el. Stânjenit şi-a plecat privirea. Dar tatăl lui Marion a vorbit mai departe.
- Dar putem să încercăm, dacă vrei, Uli.
- Cu plăcere. Doar că nu joc prea bine.
- Păi, pe mine m-ai bătut azi din nou, la fiecare
27
partidă, a mârâit Marion. Poate te bate chiar şi pe tine, taţi.
Şi Uli aproape că ar fi reuşit să câştige. Era tatăl lui Marion cu gândul aiurea sau Uli era

cu adevărat bun la şah? Partida s-a terminat cu remiză.
Uli s-a retras puţin mai târziu şi s-a dus cu Marion la garaj, unde îşi lăsase bicicleta.
- Ceau, pe mâine! i-a strigat fetei, în timp ce privirea i-a alunecat indiferentă de-a lungul peretelui interior al garajului. însă deodată a făcut ochii mari.
Lângă perete se aflau două cizme de cauciuc. Nimic deosebit, în sine, numai că - erau pline de noroi!
- S-a întâmplat ceva, Uli? Te uiţi aşa ciudat.
- Ah! Uli a încercat să facă o faţă indiferentă. Păcat că nu am reuşit totuşi să câştig la şah. Tatăl tău joacă într-adevăr foarte bine - adevărat. Ceau!
Uli s-a dus acasă foarte tulburat. Marion nu observase că cizmele au fost cele care l-au zăpăcit atât de tare. A intrat în camera ei clătinând din cap.
- Uneori este puţin ciudat, Uli ăsta, a murmurat încet.
Uli nu şi-a găsit locul în pat. Nu poate fi adevărat! Nu, nici asta nu poate fi adevărat! Tatăl lui Marion era doar avocat. Nu putea să... Nu şi încă o dată nu!
Dar totuşi nu-şi găsea pacea. Desigur, cizmele murdare nu erau nici pe departe o dovadă; dar noroiul era proaspăt. Uli a observat imediat acest lucru. Lumina din garaj era foarte puternică, erau două tuburi de neon; se putea vedea fiecare detaliu. Poate avocatul fusese de dimineaţă în grădină.
Uli s-a întors din nou pe-o parte.
Aiurea! Era supărat pe el însuşi. Nu putea să bănuiască un om pur şi simplu pentru că avea cizme de cauciuc murdare!
în final, a reuşit totuşi să şi adoarmă.

4.

Discuţii lungi

Dimineaţa următoare la micul dejun - era duminică -, unchiul 1-a întâmpinat pe Uli cu o faţă foarte gânditoare.
- Iar a ars azi noapte, Uli.
- Ceee?
- Da. De data aceasta a fost o şură veche, pe jumătate dărăpănată din capătul satului. Nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă.
- Şi a cui este şura, unchiule Georg?
Mai târziu, Uli s-a dus cu rudele sale la serviciul divin, dar nu a prea fost cu mintea acolo. Cu gândul a fost tot timpul la incendii. Căci nu se îndoia nici o clipă că şi această şură a fost incendiată.
- A vecinului nostru, Uli. Omul este foarte nervos. Nici nu-ţi poţi imagina;. „Nimeni nu mai este în siguranţă", mi-a spus. „într-o zi va da foc la acoperişurile de deasupra capetelor noastre." Puh, ce nervos mai era! Dar pot să-1 înţeleg prea bine.
Gândurile lui Uli s-au mai liniştit, abia când oamenii s-au ridicat pentru rugăciunea de încheiere. Şi Uli s-a rugat în tăcere:
- Doamne Isuse, iartă-mă, că azi am fost cu mintea cu totul altundeva. Dacă vrei poţi să mă ajuţi totuşi să găsesc urma care să ducă la incendiator. Şi binecu-vânteaz-o şi pe Marion. Nu i-am spus încă nimic despre Tine. Iartă-mă şi ajută-mă. încă nu îndrăznesc. Amin.
Uli şi-a petrecut după-amiaza cu unchiul şi mătuşa lui în grădină. Marion plecase cu părinţii la bunica ei.

După cină, Uli nu a mai rezistat.
- Pot să mai plec puţin în sat, mătuşă?
- Unde vrei să te duci?
- La ţăranul Wilhelm. Vreau să-1 întreb ceva.
- Băiete! Na, din partea mea! Du-te, dar să te] întorci repede.
Şi din nou s-au aşezat în jurul mesei mari bucătăria mare a casei ţărăneşti.
- De trei ori m-a lovit deja năpasta! Ţăranul părea de-a dreptul disperat. Câinelui nostru de pază i-am pus deja un lanţ mai lung. Nu se ştie niciodată. Până la urmă, ne mai aprinde patul de sub fund...
- Wilhelm! 1-a avertizat soţia lui.
Uli a trebuit să zâmbească, chiar dacă putea să înţeleagă frica bărbatului.
- V-aş ajuta cu mare plăcere, dacă aş găsi numai ceva.
- Eşti un băiat de treabă. Ţăranul Wilhelm 1-a mângâiat pe Uli părinteşte pe cap. Păcat că fiul nostru a murit atât de mic. Azi ar fi fost de vârsta ta.
Uli a înghiţit în sec. Deodată a văzut lacrimi în ochii bărbatului puternic. Acesta şi-a trecut palma peste faţă, şi-a suflat nasul şi s-a stăpânit.
- Deci, Uli, întreabă-mă orice, dacă ne poate ajuta cu ceva.
- Nu am alte întrebări, decât acelea pe care vi le-am pus până acum tot mereu. De trei ori a ars la dumneavoastră, abia de două ori la ceilalţi oameni. Cred că incendiatorul are ceva cu dumneavoastră. Dacă nu găsesc nimic aici, cu atât mai puţin găsesc ceva la ceilalţi. Nu există totuşi poate cineva?
- Nu. A fost mai mult un oftat decât o vorbă. Nu am duşmani - efectiv nu am.
- Nu la asta mă refer. Dar poate aşa, un mic incident, ca cel cu şoferul lăptăriei.
Ţăranul a oftat din nou.
30
- Femeie, a strigat în cele din urmă, vino la masă cu noi. Vasele le faci mai târziu. Poate şti tu ceva.
în bucătărie a fost mult timp tăcere, numai o muscă singuratică zumzăia la lumina lămpii. Ţăran-ca şedea gânditoare la masă şi îşi sprijinea capul în mâini. Apoi a clătinat din cap.
- Nu, asta nu se poate.
- Ce? a întrebat bărbatul.
- Ah, nimic.
- Hai, spune!
- Ah, m-am gândit numai la treaba cu moştenirea.
- Care moştenire? a întrebat Uli repede.
- A murit un unchi de-al meu, a început să povestească ţăranul. Din păcate, în testament a fost o afirmaţie neclară. A trebuit să ne luăm chiar şi un
avocat.
La cuvântul „avocat", Uli a tresărit involuntar. Dar ţăranul şi soţia lui nu au observat nimic.
- Dar acum, treaba asta este rezolvată, Uli. Am renunţat la o parte din ceea ce ni se cuvenea de drept. Tot mai avem destul.
- Da, a spus soţia lui, m-am gândit şi eu numai aşa. Dar nici acesta nu ar fi un motiv. Am cedat, deci acum totul este în ordine.
- Cu rudele totul este rezolvat. Numai pentru avocat mi-e puţin ciudă. Ne-a cerut destul de mulţi

bani, tipul. Ţăranul s-a uitat grav la Uli. Ai sperat deja că vei găsi ceva, nu-i aşa?
Uli a încercat să zâmbească.
- Avocatul a fost desigur tatăl lui Marion? Uli putea numai cu greu să-şi stăpânească emoţia. Să fi dat totuşi de o urmă fierbinte?
- Nu, Uli. Am angajat un avocat din localitatea în care a trăit unchiul decedat.
Uli a respirat uşurat. Deci bănuiala lui a fost totuşi nefondată?
31
- Desigur, îl cunoaştem şi pe tatăl lui Marion, aj continuat ţăranul Wilhelm. Şi el ne-a ajutat de câteva j ori.
- Când?
- Nu este important, Uli. Am avut odată probleme cu asigurarea medicală şi altă dată primăria a vr să-mi ia o bucată de pământ, ca să mute şoseaua. Numai probleme mărunte, dar am avut nevoie de un avocat. Şi tatăl lui Marion este un avocat bun. Am câştigat de fiecare dată. Ţăranul i-a zâmbit lui Uli. Numai că - nici asigurările medicale şi nici funcţionarii de la primărie nu incendiază şuri.
Uli a izbucnit în râs.
- Asta mi-e clar şi mie.
Au mai stat un timp împreună în tăcere. Uli a observat tot mai mult privirea cu care-1 privea ţăranul. Şi involuntar, în cap îi răsunau cuvintele: „Fiul nostru ar fi fost acum de vârsta ta".
în cele din urmă, Uli şi-a luat rămas bun şi s-a întors la unchiul lui. Acesta nu se culcase încă şi I şedea în faţa geamului. Dar Uli vroia să fie singur. | I-a urat „Noapte bună" şi a dispărut în camera lui.
- Iar nimic, a murmurat Uli încet. Dacă aş avea măcar o urmă, una cât de mică!
Dimineaţa următoare, Uli s-a sculat cu un sentiment ciudat, pe care-1 cunoştea prea bine. Avea acest sentiment întotdeauna când era foarte aproape de rezolvarea unei probleme, chiar dacă nu cunoştea încă rezolvarea. Se mai simţise aşa în faţa unor probleme la şcoală, dar şi în alte ocazii. Să fie oare sentimentul legat de data aceasta de incendiator? Nu era posibil - sau totuşi? Doar nu ştia nimic care să-1 ajute mai departe.
Sentimentul ciudat nu a dispărut. A persistat chiar şi atunci când s-a aflat puţin mai târziu în camera lui Marion în toiul unei partide de şah.
32
- Ce se întâmplă azi cu tine? 1-a certat fata. Uite: şah... mat! Ai pierdut. Ce uşor a fost!
- Oh... oh... da.
- Tot te mai gândeşti la incendiator, Uli?
- Da. Şi am aşa un sentiment ciudat, de parcă aş fi foarte aproape de urma fierbinte. Dar... Uli a oftat şi a ridicat din umeri.
- Păcat, Uli, a zâmbit Marion, azi nu este vreme prea frumoasă, altfel am putea înota. Poate atunci ţi-ar veni alte gânduri. Apoi 1-a privit foarte grav. Uli, încetează cu cercetările tale. Oricum nu descoperi nimic. Dacă poliţia nu reuşeşte...
Uli se plimba acum agitat prin cameră. -Da, dar...
- Aici este altceva decât un furt de maşină, Uli. Acolo se poate să găseşti urme. Dar la un foc -dispare orice urmă. Focul distruge urmele. Chiar dacă specialiştii tot mai pot să găsească ceva. Urme concrete nu se mai pot găsi - cel puţin tu nu poţi.
- Da - dar, Marion, fiecare face odată o greşeală. Şi dacă incendiatorul a făcut una, atunci vreau să o
găsesc.
- Uli, în câteva zile pleci acasă; ce mai vrei să

găseşti până atunci?
Cumva a trecut şi ziua aceasta. Dimineaţa următoare vroiau, în cazul că avea să fie vreme frumoasă, să mai facă un traseu cu bicicleta.
Vremea a ţinut cu ei. Au plecat pe un soare strălucitor. Marion era foarte bine dispusă. Şi aceasta 1-a molipsit în cele din urmă şi pe Uli, care tot se mai gândea la problema lui. Pe parcursul zilei aproape că a uitat în întregime de incendiator. Marion avea dreptate. încă trei zile şi trebuia să plece acasă. Trebuia! Era puţin trist de plecare, căci fuseseră nişte zile de vacanţă foarte frumoase. Şi dacă ar putea să stea mai mult, poate ar putea să-1 prindă
33
pe incendiator... Ah, nu mai vreau să mă gândesc la| asta!
Uli s-a străduit din răsputeri să se bucure de ziua aceasta. Au ajuns până la Bremerhaven şi au vizitat Muzeul Mării Nordului. Acolo se pot admira animale împăiate - de exemplu, morse, pinguini şi tot felul de păsări, în plus crabi şi alte animale de mare.: Pe Uli l-au impresionat cel mai mult scheletele i-j mense de balenă, care atârnau din tavanul muzeului.
Şi atunci i-a ieşit în sfârşit din gură ceea ce nu îndrăznise să spună de atâta timp.
- Toate astea le-a creat Dumnezeu, a spus Uli încet şi s-a speriat singur de cele spuse.
Marion s-a uitat la el foarte ciudat.
- Crezi în Dumnezeu? 1-a întrebat fata.
Uli a dat din cap, cu faţa roşie, de parcă pentru asta ar trebui să te ruşinezi. însă discuţia a continuat apoi şi Uli i-a explicat lui Marion ce este scris în Biblie, anume că Dumnezeu ne-a creat pe noi oamenii - ca de altfel toate fiinţele vii - şi că ne iubeşte; dar că noi preferăm să trăim fără Dumnezeu.
- Dumnezeu numeşte acest lucru păcat, a spus Uli. Şi a observat că poate să vorbească tot mai curajos despre aceasta. Dar pentru că Dumnezeu ne iubeşte, L-a pedepsit pe Fiul Lui, Isus Cristos, pentru vina noastră. Pentru tot răul pe care l-am făcut şi pentru că nu ne-a păsat de Dumnezeu, ci am făcut pur şi simplu ce am vrut. Acum putem să trăim din nou cu Dumnezeu. Trebuie numai să-L rugăm să ne ierte toate greşelile şi păcatele şi să-I dăm voie să domnească în viaţa noastră.
Marion a rânjit:
- Uli, Dumnezeu ne-a creat pe noi, oamenii? Noi ne-am născut pur şi simplu - sau nu-i aşa?
- Desigur, dar Dumnezeu a vrut aşa, să ne naştem
34
şi noi, nu numai părinţii noştri. El ne iubeşte; de aceea a vrut ca noi să ne naştem.
Deodată, faţa lui Marion a devenit foarte gravă.
- Dacă aş putea crede acest lucru! a spus ea încet. Ziua a trecut foarte repede. Au plecat spre casă obosiţi. Mai aveau de parcurs încă zece kilometrii. Distanţa este astăzi totuşi puţin prea mare, s-a gândit Uli. A văzut că şi lui Marion îi venea greu să pedaleze; pedala tot mai încet. El însuşi abia mai putea să dea din picioare.
- Marion, facem un mic popas?
- Oh, da!
Au culcat bicicletele lângă un mic tufiş la marginea şoselei şi s-au aşezat lângă ele în iarbă.
- Huh, de-am fi deja acasă! a spus Uli obosit.
- Tata a spus imediat, a răspuns Marion, că este prea departe până la Bremerhaven, dar am crezut că totuşi vom reuşi.
- Vom reuşi, Marion. - Tatăl tău este un om grozav, nu-i aşa?
- Este super! Marion a prins cu adevărat viaţă. II iubesc foarte mult. Chiar dacă are îngrozitor de mult de lucru - când am nevoie de el, are întotdeauna timp pentru mine. Odată am fugit de la

şcoală direct la el la birou, pentru că m-a bătut un băiat. îl aştepta un om de afaceri pentru o problemă în care avea nevoie de ajutorul lui. Şi ce crezi, ce-a făcut tata?
Uli o asculta cu atenţie.
- L-a lăsat pe om pur şi simplu să aştepte şi şi-a făcut mai întâi timp pentru mine. S-a enervat groaznic, omul acela de afaceri. Dar tata a zâmbit numai şi a spus că procesul mai poate să aştepte; eu aş fi mai importantă. Da, tatăl meu este super!
Marion şi-a aruncat capul pe spate şi s-a uitat la câţiva nori care se deplasau încet pe cer.
- Tatăl meu este super! a repetat fata încet, în

timp ce expresia feţei i s-a schimbat. De aceea măf doare când are necazuri cu unii oameni.
- Probabil că are unele probleme în meseria lui, | a intervenit Uli, aşa, ca avocat...
- Poţi să fii sigur de asta. Şi apoi - Marion s-a I uitat direct în ochii lui Uli -, atunci mai există oameni, care pur şi simplu se folosesc de el. Dacă. există o problemă, cu care se pot câştiga mulţi bani, atunci se duc la alt avocat; şi dacă este vreun fleac, la care nu se câştigă mulţi bani, atunci tata este destul de bun ca să le cureţe „mizeria".
De nervi, Marion se roşise toată. în jurul gurii apăruseră cute şi Uli a văzut speriat că-i tremurau până şi mâinile. Neîncrezător s-a holbat la pumnii lui Marion. Să se enerveze Marion atât de mult pentru atât...
Ceea ce 1-a speriat însă pe Uli şi mai tare a fost că a avut din nou acel sentiment ciudat. Sentimentul acela, care îl anunţa că era foarte aproape de rezolvarea unei probleme.
- Când tata povesteşte astfel de lucruri la masă, atunci mă supăr de-a binelea! a continuat Marion. Şi trebuie să mă stăpânesc cumplit, ca să nu izbucnesc în plâns. Mai bine încerc atunci să-1 liniştesc şi să-1 mângâie puţin pe tata. Se bucură extrem de mult când fac asta. Dar din păcate nu reuşesc întotdeauna.
Uli o asculta numai cu o ureche. Sentimentul devenea tot mai puternic. Dacă ar şti numai ce se întâmplă!
- Da, este şi asta o chestie, a spus Uli cât se poate de indiferent. Şi s-a uitat la Marion.
Fata se liniştise puţin şi i-a zâmbit.
- Mergem mai departe, Uli?
Şi nu a observat imediat că Uli a devenit foarte gânditor. Iar el a încercat să ascundă acest lucru în

ultima parte a traseului. Cu toate acestea, Marion a Xervat totuşi. Când s-au despărţit - deja se inserase . Marion 1-a întrebat pe Uli: ' . Te gândeşti din nou la incendiator *l* Uli a izbucnit în râs.
- Tu observi întotdeauna tot!
- Nu a fost prea greu. Ultimii cinci kilometru nu ai mai scos nici un cuvânt, ci te-ai holbat numai înainte pierdut în gânduri. Ceau, Uli! Somn uşor!
- Somn uşor, Marion!

5.

Nu poate fi adevărat!

Dar Uli nu a dormit bine. Nici măcar nu a rezistat să stea în pat. In pijama, se postase lângă fereastră, trăsese perdeaua puţin la o parte şi se uita pe strada pustie din noapte. Acum era foarte sigur. Cunoştea atât de bine acest sentiment. Să se înşele de data aceasta?
Care era soluţia - dacă exista vreuna cu adevărat? Şi-a sortat gândurile punct cu punct. Ce declanşase acest sentiment în el? Mai întâi a apărut la discuţia cu ţăranul Wilhelm şi apoi din nou, când Marion i-a povestit despre tatăl ei.

Uli a înghiţit în sec. Adevărul se îndrepta spre el ca dintr-un tunel întunecos - la început încă foarte neclar, apoi tot mai clar, până când a trebuit să privească realitatea drept în ochi.
- Nu! Uli aproape a ţipat. S-a uitat nesigur înjur. Dar nu-1 auzise nimeni. Unchiul şi mătuşa dormeau deja de mult.
De cât timp stătea Uli deja la fereastră? Nu mai ştia. I s-au răcit picioarele, dar nu le-a băgat în seamă.
- Nu poate fi adevărat! a murmurat Uli. Poate mă înşel. Sper să mă înşel!
Cum să-i spună lui Marion acest adevăr? Sau mai bine să tacă şi să ţină pentru el ceea ce ştie? Nu ar fi trebuit acum să se ducă la poliţie? Dar putea să-i facă aşa ceva lui Marion? îşi iubea tatăl atât de mult.
38
Şi-a recapitulat încă o dată gândurile: ţăranul Wilhelm îi povestise, că pentru treaba cu moştenirea a avut un alt avocat. Şi se pare că avocatul a avut de câştigat mulţi bani atunci, căci ţăranul se plânsese de cât de mult a trebuit să-1 plătească. La tatăl lui Marion apelase numai pentru „probleme mărunte", aşa cum se exprimase el.
Apoi, Marion se enervase pentru faptul că unii oameni îl însărcinau pe tatăl ei numai cu probleme mărunte, în timp ce problemele mai importante le încredinţau altor avocaţi.
Şi apoi cizmele de cauciuc pline de noroi din garaj... Uli a ajuns la un singur rezultat: Incendiatorul trebuia să fie tatăl lui Marion!
Şi acest lucru era de neimaginat, dar nu imposibil. Nu demult citise despre un poliţist care jefuise o bancă. Deci de ce să nu fi incendiat şi un avocat...?
Dar înainte ca Uli să poată face ceva, trebuia să fie foarte sigur. Poate exista o legătură între zilele în care fusese pus focul şi domnul avocat.
Mâine dimineaţă are să-1 întrebe pe ţăranul Wilhelm. Numai - Marion nu avea voie să ştie nimic despre acest lucru.
Deja imediat după micul dejun, Uli s-a aflat în curtea ţăranului Wilhelm. Uli dormise mizerabil. Dar acum dispăruse orice oboseală. Ţăranul stătea lângă tractorul lui, cu care vroia să iasă afară, la câmp.
- Se poate oare, a început Uli cu inima grea, ca de fiecare dată cu puţin înainte de incendii să fi avut de-a face cu aceiaşi oameni? Nu trebuie să fi fost vorba de o dispută, a adăugat încet.
- Cu aceiaşi oameni? Unde vrei să ajungi, Uli?
- Mmm! Nu vreau încă să vorbim despre asta. Nu trebuie să spui nimic despre cineva, atât timp cât nu eşti sigur.
39
I
- Corect, Uli, aici ai perfectă dreptate. Dar... Şi ţăranul s-a scărpinat în cap. Hai să mergem repede la nevastă-mea, în bucătărie. Ea are o memorie mai bună ca a mea.
Puţin mai târziu s-au aşezat la masa mare din bucătărie. Pe faţa de masă galbenă se afla un calendar de perete cu diferite notiţe scrise pe el. Degetul gros al ţăranului aluneca încet de la o dată la alta.
încă înainte să spună el ceva, Uli a albit. înainte cu una până la două zile de fiecare incendiu apărea numele tatălui lui Marion.
- Chiar înainte de incendii am avut treabă numai cu avocatul, a spus şi ţăranul. Şi el nu poate să intre în discuţie, nu-i aşa? Şi a izbucnit în râs.
Uli a strâns din dinţi şi a încercat să zâmbească. Ţăranul nu trebuia să observe nimic.
- Mă scuzaţi, dar de ce aţi avut nevoie de avocat atât de des?

- Vrei să le ştii pe toate. Păi da, de ce nu ţi-aş spune? Avem probleme cu nişte autorităţi. Numai o treabă măruntă. Dar fără avocat am fi noi cei păgubiţi.
La cuvântul „mărunte", Uli a albit şi mai tare. Dar ţăranul a povestit mai departe:
- Astă seară mai avem încă o dată ceva de discutat cu el.
Uli a înghiţit în sec. Pentru a nu da de bănuit, a întrebat încet:
- Şi cu altcineva nu v-aţi mai întâlnit chiar înainte de incendii, chiar dacă poate nu apare în calendar?
- Ne întâlnim cu mulţi oameni, Uli. Dar - nu ştiu ce ar putea fi important.
- Păi da, bine. Atunci - la revedere! Uli a inspirat adânc. Nu se pot afla chiar toate.
- La revedere, Uli!
în timp ce Uli traversa curtea, ţăranca 1-a urmărit gânditoare cu privirea. Apoi, soţul ei i-a spus:
40
- Atât de mare ar fi acum şi fiul nostru, dar din păcate...
Ea a dat din cap.
- Ştii, băiatul este preocupat de ceva. Când a citit numele avocatului, a devenit foarte palid. Sper să nu împrăştie cine ştie ce bănuială prin sat. Cred că avocatului nu i-ar plăcea prea mult.
- Nu cred. Uli este un băiat bun, nevastă.
Uli nu prea ştia ce să facă. A mers fără nici o ţintă prin sat, cu inima gata să-i spargă pieptul. Acum era aproape sigur: tatăl lui Marion era incendiatorul... Uli ezita să gândească mai departe.
- Ceau, Uli! Ce faci atât de devreme?
Uli s-a oprit speriat. Lângă el stătea Marion cu bicicleta. Trebuie că pedala deja de mult în spatele lui şi acum îl depăşise. Se aflau lângă biserica din sat.
- Eşti cufundat în gânduri, Uli. Iar incendiatorul? Uli a înghiţit în sec. Ce să-i răspundă?
- Mm, acel... a murmurat încet. Ce să-i răspundă? Dar Marion nu s-a oprit la această întrebare.
- Vrei să ne aşezăm pe bancă?
Uli a dat din cap. Au culcat bicicletele în iarbă şi s-au aşezat pe banca din părculeţul bisericii.
- Mama a propus să sărbătorim puţin înainte să pleci, a continuat Marion veselă. Tu pleci poimâine. Mama s-a gândit s-o facem astă seară; mâine nu poate. Vrei, nu-i aşa?
- Dar ce să facem? a întrebat Uli neajutorat.
- Este surpriza noastră. Deci, eşti de acord, da? Cumva a trecut şi restul zilei. Uli s-a străduit din greu să-şi ascundă gândurile negre. Şi se pare că i-a şi reuşit. Marion s-a uitat ce-i drept de câteva ori mai ciudat la el, dar nu a spus nimic.
Puţin înainte de ora şase 1-a trimis la mătuşa lui.
- Trebuie neapărat să te îmbraci festiv, a spus numai zâmbind.
41
Şi Uli i-a făcut pe plac. Mătuşa 1-a ajutat cu o cravată colorată de la unchiul Georg, aşa că Uli a ajuns puţin mai târziu la Marion îmbrăcat foarte festiv.
La început a rămas mut când a văzut-o. Marion purta o rochie lungă, albastru deschis, cu care s-ar fi putut duce la oricare nuntă. Uli nu putea desigur să ţină pasul cu ea. El purta numai nişte pantaloni mai buni şi jacheta. Nu-şi adusese la el nici măcar o cămaşă albă. Cine îşi ia aşa ceva la el când pleacă în vacanţă!
- Ce bine arăţi! Intră! a spus totuşi Marion.
Nu făcuse promisiuni prea mari. A fost cu adevărat o surpriză. Sufrageria era împodobită cu lumânări, şerveţele şi un serviciu de masă foarte scump. Şi a urmat o masă cu adevărat regească: cartofi prăjiţi, carne, legume - şi ca desert, îngheţată.
Lui Uli aproape că i s-a făcut rău, atât de mult a mâncat.
- Puh, ce bun a fost! a oftat Uli.

- Da, şi Marion a gătit tot, a spus mama ei, care tocmai a intrat în încăpere.
- Da, dar m-ai ajutat şi tu, mami. Altfel nu aş fi reuşit într-un timp atât de scurt.
- Totuşi, Marion, cel mai mult ai lucrat tu.
- Tata nu a venit încă acasă? a încercat Marion să schimbe subiectul.
- Ba da, dar mai trebuie să se ducă puţin până la ţăranul Wilhelm.
Faţa lui Marion s-a întunecat.
- Ce treabă are iar acolo?
- Aceeaşi poveste, a răspuns mama. Dar asta nu este important acum, Marion.
Din acest moment, atmosfera sărbătorească aproape a dispărut. Nu numai Uli se uita tăcut la faţa de masă, ci şi Marion devenise brusc monosilabică.

L

Mai târziu s-au dus în camera lui Marion şi au început o partidă de şah, dar nici unul din ei nu era cu mintea acolo.
- Să ne oprim, a spus Marion în cele din urmă. Astăzi nu ne stă capul la şah la nici unul. - Spune, când trebuie să pleci, de fapt? Poimâine, dar când, a continuat ea.
- Am vorbit cu unchiul. S-a interesat la gară. Este un tren la şase dimineaţa, dar imediat după prânz mai este unul, cu care nu trebuie să schimbi atât de des.
- Atunci ai mai sta aproape încă o jumătate de zi! Faţa lui Marion s-a luminat.
Asta o apasă, deci, s-a gândit Uli. Pentru că trebuie să plec. Nici eu nu sunt în apele mele. Păcat! Ne împrietenim şi apoi locuim atât de departe unul de altul. Dar ne putem scrie. Dacă va mai vrea să-mi scrie după ce va trebui să-1 denunţ pe tatăl ei la poliţie. Precis va fi foarte supărată pe mine. Uli a încercat să alunge aceste gânduri. Dar nu era chiar atât de simplu. Sau nu era mai bine să nu spună nimănui nimic? Poate că poliţia îl descoperă şi fără mine, i-a trecut lui Uli prin cap. Nu, nu pot să fac asta. Cine ştie ce se mai poate întâmpla dacă mai incendiază ceva.
- Ai să-mi scrii? i-a întrerupt Marion şirul gândurilor.
Uli a rânjit.
- Cu mare plăcere, dacă poţi să-mi citeşti scrisul.
- N-ai decât să te străduieşti şi să scrii mai frumos.
- Am să încerc.
Din nou a intervenit o pauză mare de tăcere.
- Bine, a spus Uli în cele din urmă, cred că trebuie să mă întorc la unchiul meu. Mâine am mai putea face ceva împreună.

- Da, mâine...
Uli stătea gânditor la fereastra din camera lui şi se uita la cerul care se întuneca treptat. Ce să fac acum? se întreba tot mereu. Să vorbesc cu unchiul?
Şi dacă mă înşel, totuşi? Nu este decât o bănuială. Poate este numai o coincidenţă de situaţii nefericite. Nu l-am văzut pe avocat aprinzând o şurăv

Deodată, Uli a devenit şi mai agitat. în seara aceasta, avocatul a fost la ţăran. Poate...
în orice caz, în noaptea asta va sta de pază în faţa casei lui Marion. Dacă nu se întâmple nimic, va rămâne la fel de nelămurit ca şi înainte. Dacă arde undeva şi avocatul nu-şi părăsea casa, atunci avea să ştie că s-a înşelat. Şi dacă avocatul avea să părăsească... - atunci am să-1 urmăresc şi am să aflu cu certitudine, şi-a spus Uli. A dat din cap - aşa, de parcă ar fi trebuit să-şi confirme lui însuşi hotărârea luată.
S-a îmbrăcat repede şi şi-a luat o lanternă. Apoi a ieşit încet pe fereastră. Camera lui era la parter. Unchiul şi mătuşa nu aveau să observe nimic, ei dormeau în cealaltă parte a casei.
Uli a ajuns puţin mai târziu la casa avocatului. Şi-a căutat o ascunzătoare după un tufiş de pe câmp. De acolo putea să supravegheze într-o oarecare măsură întreaga proprietate. De acum era întuneric, dar luna arunca lumină suficientă. Dacă cineva avea să iasă din casă, Uli putea să-1 urmărească şi acolo unde nu ardeau felinare de stradă.
Maşina avocatului tocmai intra pe drumul spre garaj. Uli sosise deci la timp. Din ascunzătoarea lui a văzut cum tatăl lui Marion a închis garajul şi a intrat în casă.
Şi apoi, răbdarea lui Uli a fost supusă la o mare încercare. Secundele se scurgeau îngrozitor de încet. Uli a văzut cum s-au luminat diferite ferestre şi cum după puţin timp, lumina s-a stins din nou.

Aproape că-şi dorea ca în noaptea aceea să ardă undeva - dar desigur, fără ca tatăl lui Marion să iasă din casă. Dar Uli a îndepărtat repede acest gând. Cum putea să-şi dorească aşa ceva!
Deşi era încă mijlocul verii, noaptea a devenit treptat răcoroasă. Uli aştepta cu mult dor bătăile orologiului bisericii, care îl anunţau că a mai trecut o oră.
De-ar trece numai noaptea mai repede!

6.
Vânătoare în noapte
A trecut şi miezul nopţii. Ora unu. Ora două. Uli era mort de oboseală. De câteva ori şi-a schimbat deja poziţia, altfel i-ar fi amorţit picioarele.
- Ce prostie! s-a enervat Uli de el însuşi. Dar vroia să reziste. Dacă avea să ardă undeva, fără ca tatăl lui Marion să...
Nu a mai ajuns să termine gândul. Aproape nu ar fi observat. în spate de tot, lângă casă s-a văzut preţ de o secundă o umbră lungă, slabă, dar care a dispărut imediat. Uli s-a uitat automat la ceas: puţin înainte de trei.
Şi-a părăsit ascunzătoarea fără zgomot şi s-a furişat prin spatele gardului viu din spatele casei, înaintea lui avea acum un gard mic spre grădina vecinului avocatului. Umbra trebuie să fi sărit gardul.
Clar, s-a gândit Uli. Umbra nu vrea să fie văzută pe drum. S-ar putea întâlni cu cineva. Uli a sărit şi el repede gardul. A mai trecut prin câteva grădini, apoi Uli a ajuns la marginea satului - în faţa lui se întindea câmpul.
Aplecat la pământ, Uli a cercetat terenul dinaintea lui. Ce bine că era lună plină, chiar dacă lumina albă a lunii avea un efect fantomatic.
Acolo în faţă! O umbră slabă s-a prelins în dreapta peste câmpie.
Uli a alergat prudent după ea. Unde vroia să se ducă avocatul? s-a gândit Uli intens. Deodată 1-a

L

trecut un fior. în direcţia aceea se află gospodăria ţăranului Wilhelm! Până la urmă avea să incendieze casa omului?

Uli a grăbit pasul. Numai din când în când putea să vadă umbra departe, în faţa lui. Uli păstra distanţă mare, ca să nu fie eHnsuşi observat.

Nu se înşelase. în faţa lui se afla gospodăria ţăranului Wilhelm cu casa de locuit, grajdurile, şura mare şi câteva clădiri anexe mai mici.

Unde era cum avocatul? Uli s-a aşezat în spatele unei tufe pe pământul rece. Să dea alarma?

Nu! Nu ar fi existat încă nici o dovadă. Dar dacă avea să vadă foc şi dacă avea să dea atunci alarma, atunci incendiatorul ar fi fost prins asupra faptei. Şi paguba nu avea în mod sigur să fie prea mare, dacă focul avea să fie stins imediat.

Ochii lui Uli cercetau totul nervoşi. Dar nu se mai vedea nici o urmă de incendiator. Să se fi furişat pe lângă gospodăria ţăranului şi să fi ajuns acum cu totul altundeva? Şi de ce nu lătra câinele ţăranului?

Uli tocmai vroia să se ridice, ca să alerge mai departe şi să vadă dacă nu avea să descopere ceva pe cealaltă parte, când într-unui din geamurile unei clădiri anexe a apărut o lumină slabă.

Uli s-a gândit puţin. Ce fel de şură era aceasta? Dar nu, nu era şura, ci garajul ţăranului. Dacă era foc acolo, atunci urma să ardă nu numai clădirea, ci şi tractorul!

Uli a sărit în picioare. Preţ de o clipă a văzut din nou umbra în spatele garajului. A început să alerge. Acum a început să latre şi câinele. Uli a ezitat o clipă. Să-1 urmărească pe incendiator sau să dea mai bine alarma?

Dar deja s-a deschis unul din geamurile. Ţăranul s-a aplecat în afară. A observat imediat lumina flăcă-

rilor şi a început să strige. Pe Uli nu-1 mai reţinea nimic. A început să gonească în direcţia în care dispăruse umbra.

Acuşi îl prind! Ce fac atunci? La asta mă gândesc mai târziu... Aşa îi zburau gândurile prin minte.

Incendiatorul trebuie că-1 observase pe Uli, căci s-a îndepărtat tot mai mult de sat şi nu a alergat în direcţia casei lui Marion. De câteva ori, lui Uli i s-a părut că a pierdut urma umbrei, dar apoi a reuşit totuşi să depisteze din nou în faţă statura ei fantomatică.

Măi, ăsta aleargă direct spre pădurea din faţă! în mod sigur vrea să se ascundă acolo, s-a gândit Uli fără suflu. A încercat să alerge şi mai repede. De câteva ori s-a împiedicat pe câmpia cu hârtoape. Dar încet, încet a început să se apropie de cel urmărit.

Acesta tocmai ajunsese la marginea pădurii. Uli s-a lansat în sprintul final. Deja a ajuns şi el la locul în care a dispărut umbra. S-a oprit să răsufle. înaintea lui a auzit zgomot mare de crengi călcate în picioare.

După el! în întunericul nopţii, crengile l-au lovit pe Uli în faţă. A rămas agăţat de haine şi s-a împiedicat de rădăcini, dar nu s-a lăsat oprit din urmărire.

Deodată terenul a început să coboare abrupt. Uli a alunecat şi a coborât în goană o scurtă bucată de teren. A rămas culcat la pământ şi şi-a ciulit urechile în întuneric.

De jos a auzit freamăt de apă. în mod sigur, aici era o vale mică, prin care curgea un pârâu. Uli a rămas liniştit culcat la pământ. Linişte. Numai strigătul unei păsări de noapte undeva departe. Să-mi fi scăpat totuşi? Uli şi-a şters sudoarea de pe frunte.

Atenţie! A fost doar un sunet slab; dar Uli 1-a auzit. S-a furişat încet în direcţia respectivă.


cobora şi mai mult. Freamătul pârâului a devenit mai puternic.
Din nou un zgomot slab de creangă ruptă! Uli a încercat să înainteze mai repede fără să calce şi el pe crengi. Dar nu era ceva foarte simplu de făcut, aici în întuneric. Şi dacă şi-ar fi aprins lanterna s-ar fi trădat singur.
A auzit un zgomot neobişnuit prin apă. Avocatul trecea acum în mod sigur pârâul. Uli a continuat să coboare panta.
A trecut şi el grăbit pârâul. Apa era rece. Uli nu a băgat în seamă acest lucru şi nici nu a ţinut cont de ciorapii şi de pantofii pe care şi-i udase.
Atenţie! Uli a auzit un zgomot puternic doar la o mică distanţă înaintea lui, ceva mai sus. Imediat a început să urce şi el. încă puţin şi avea să-1 ajungă. Zgomotele au devenit tot mai puternice. Nici el nu s-a mai ferit să facă zgomot. Poate să fugă cât vrea, tot îl ajung! Jocul de-a v-aţi ascunselea se va sfârşi curând!
Uli a luat lanterna în mână ca să o aprindă direct în clipa în care-1 va avea pe avocat înaintea lui. Deodată s-a făcut linişte. Uli s-a oprit gâfâind.
Au trecut câteva minute. Nu se mai auzea nimic. Să se fi ascuns? Ce fac acum? Uli a chibzuit intens. Să aşteptăm deocamdată!
A rămas nemişcat. Se auzea numai vântul care şuiera printre vârfurile copacilor. Respiraţia lui Uli s-a mai liniştit. Dacă avocatul se furişează acum în tăcere, fără să observ...
Deodată a auzit de jos din vale un ţipăt slab. Corpul lui acum odihnit a prins imediat viaţă. A alergat printre copaci din nou în jos. S-a oprit la pârâu. Linişte. Inima îi bătea din nou să se spargă. De ce acest ţipăt? Să fi alunecat avocatul? Poate... Nu, în mod sigur s-a târât înapoi şi atunci...
Uli a auzit foarte aproape de el un geamăt slab.

A întors capul încet. Aha, din direcţia aceasta a venit zgomotul!
Uli s-a furişat metru cu metru. Geamătul devenea cu fiecare pas tot mai puternic.
Uli a aprins acum lanterna. Pata de lumină a trebuit numai puţin timp să-şi caute ţinta. Uli a înlemnit.
- Marion!?
S-a holbat neîncrezător la fata zăcea în lumina lanternei la picioarele lui.
Marion se uita în jos cu faţa schimonosită de durere. Privirea lui Uli a lunecat de-a lungul jachetei şi a pantalonului ei şi atunci a văzut de ce a gemut. Piciorul drept îi rămăsese agăţat undeva, aşa că fata căzuse şi îşi scrântise glezna, dacă nu cumva şi-o rupsese. Tot atunci îşi pierduse şi pantoful drept. Zăcea puţin mai la o parte în faţa ei.
Pentru o clipă, Uli a uitat tot şi s-a gândit numai cum să o ajute.
- Te doare? a întrebat-o compătimitor. Marion a dat din cap în tăcere.
Uli a înaintat încet spre ea şi a îngenuncheat în faţa ei pe pământul ud. Fata i-a aruncat înfricoşată

o privire, dar a evitat imediat privirea lui.
Uli a pipăit cu grijă umflătura de la gleznă. Marion a strâns din dinţi şi a tăcut. Dar când Uli s-a uitat din nou la ea, a văzut lacrimi în ochii ei. Marion şi-a întors capul într-o parte şi a încercat să-şi şteargă lacrimile cu mâneca jachetei.
Uli nu a mai rezistat.
- De ce ai făcut asta, Marion? Fata tăcea.
- Marion - de ce?
- Pentru moştenire şi-a luat un alt avocat, a şuierat fata printre dinţi, şi pentru probleme cu autorităţile, din care tata nu poate să câştige mult, îl ia pe... Şi a
50
izbucnit în plâns. Tata a fost foarte supărat pentru acest lucru. De fiecare dată când s-a dus la el. Şi atunci am vrut să-1 răzbun, ţăranul a şi meri...
Dar Marion s-a oprit. Simţea foarte clar că nu avea dreptate.
- Şi la celelalte şuri? a întrebat Uli mai departe.
- La prima, ţăranul îl jignise pe tata. Şi vechea şură a vecinului unchiului tău am incendiat-o pentru că m-am temut că ai să observi că focul este pus tot mereu la ţăranul Wilhelm. Şi mi-a fost atât de teamă că ai putea găsi ceva... Dar acum tot ai aflat.
Uli a dat din cap. I-a relatat încet lui Marion cum a ajuns să descopere urma fierbinte.
După ce a terminat de povestit, s-a aşezat tăcut lângă Marion pe pământ. Se simţea foarte obosit şi gol. Dacă ar fi fost avocatul - destul de rău; dar Marion!
- Şi acum? a şoptit Marion.
- Crezi că poţi să umbli?
- Pot să încerc, Uli.
Cumva a reuşit într-adevăr să păşească. Uli a sprijinit-o şi au ieşit împreună din vale. Marion gemea din când în când, atunci când piciorul bolnav atingea din greşeală pământul.
Atât de cumplită este vina, s-a gândit Uli, în timp ce se apropiau încet de sat peste câmpie, în lumina lanternei.
- Păcatul distruge omul, scrie în Biblie, şi-a amintit Uli. Da, era adevărat. - Ce avea să spună tatăl lui Marion? Ce avea să spună mama ei? Şi apoi avea să afle poliţia, ba chiar avea să se vorbească în tot satul. Şi mai ales la şcoală! 1
Uli putea să-şi imagineze cât de disperată era Marion. A şoptit pentru sine:
- Doamne Isuse, ajut-o Tu! Se pare că Marion a înţeles.
51
- Chiar crezi, Uli, că Isus mă poate ajuta?
- Da, a spus Uli. Cu toate că nu putea să-şi imagineze cum avea să se întâmple acest lucru.
- Dar Dumnezeu nu mai vrea în mod sigur să aibă de-a face cu mine, după ce am făcut asta.
Uli a inspirat adânc, înainte să răspundă.
- Marion, Isus S-a născut în lumea aceasta tocmai din cauza lucrurilor rele din viaţa noastră. De aceea a fost răstignit pe cruce şi a murit pentru noi. Trebuie numai să-i cerem iertare şi El ne iartă. Desigur că apoi ar vrea şi să ne conducă viaţa. Trebuie să-L primim în viaţa noastră, să 1 ne încredinţăm Lui, aşa cum scrie în Biblie.
- în regulă, Uli. Nu pot să cred că mă iubeşte. Mă simt atât *de...*- Marion căuta cuvântul potrivit -atât de murdară. înţelegi?
Uli a dat doar din cap. Se simţea atât de trist, de parcă în noaptea aceea i-ar fi murit părinţii. Tot mereu clătina din cap. Deodată i-a trecut prin cap, că totul nu a fost în mod sigur decât un vis urât, din care avea să se trezească curând. Dar din păcate era realitate.

7.
Hotărârea
Au ajuns la marginea satului. La mare depărtare au văzut gospodăria ţăranului Wilhelm. Peste tot fuseseră aprinse becuri puternice. Abia dacă se mai vedea fum. Pompierii au stins probabil deja focul, s-a gândit Uli.
- Vorbeşti tu cu tata? Te rog, Uli.
Marion a rostit cuvintele atât de implorator, încât Uli aproape că nu a vrut să o refuze. Dar apoi şi-a amintit o afirmaţie pe care a auzit-o odată la adunările de grup: „Mărturisirea aduce bucurie". în plus, conducătorul grupului spusese, că nu numai mărturisirea lui Isus înaintea altor prieteni aduce bucurie, ci că este vorba şi de mărturisirea propriilor păcate.
- Marion, te rog spune-i-o personal tatălui tău. Cred că atunci vei scăpa mai repede de toate. Ştii, atunci când recunoaştem ceva, adică mărturisim ceva, atunci lucrurile pot fi şi îndreptate. Atunci...
Marion 1-a întrerupt.
- Aproape cred că te înţeleg. Puţin de tot mă bucur chiar, că totul a ieşit la iveală. Ştiu că sună ciudat, dar înainte mi-a fost tot mereu teamă, că într-o zi avea să iasă totul la iveală. Seara, înainte să adorm, aveam adesea mustrări de conştiinţă şi apoi îmi era milă de ţăranul Wilhelm - în ciuda tuturor lucrurilor. Dar a fost ca o năpastă; trebuia pur Şi simplu s-o fac.
Uli s-a uitat gânditor în jos.
- Ştii, Marion, în Biblie este scris: „Dacă ne măr-


turisim păcatele, Dumnezeu este credincios şi drept să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire". Altundeva, Isus spune că omul care păcătuieşte este un rob, un sclav al păcatului. Cine face răul trebuie pur şi simplu să-1 facă. înţelegi? Marion a dat din cap.
- Am să mă mai gândesc, la treaba cu mărturisirea înaintea lui Dumnezeu. Dar cu tata am să vorbesc eu însămi. Haide, să mergem!
Curând au ajuns în faţa casei părinţilor lui Marion.
Uli a sunat la sonerie. A durat un timp, până când s-a deschis unul din geamurile de la etaj. Avocatul s-a uitat adormit în jos.
- Marion! Dar ce s-a...
- Vă rugăm, lăsaţi-ne înăuntru. Şi-a scrântit glezna, a strigat Uli în sus.
Puţin mai târziu se afla cu tatăl lui Marion în camera de zi, în timp ce mama îi punea lui Marion comprese reci pe gleznă. Medicul urma să sosească în scurt timp; îl chemaseră deja prin telefon.
- Aşa, Uli. Marion tocmai mi-a povestit pe scurt toată povestea, a început avocatul. Dar o doare glezna foarte tare şi mi-a spus că tu mi-ai putea povesti încă o dată totul exact. Faţa lui era ca o mască împietrită. Cum s-a putut întâmpla acest lucru? Tocmai Marion!
Uli i-a povestit totul rar şi poticnindu-se. S-a roşit atunci când a relatat cum a ajuns să-1 bănuiască pe avocat.
în sfârşit a terminat şi a scăpat şi de asta.
- Şi vă rog sa nu fiţi foarte tare supărat pe ea, s-a bâlbâit Uli în încheiere.
Tatăl lui Marion şedea prăbuşit în sine în fotoliu. Faţa lui nemişcată se făcuse cenuşie. îşi strângea palmele împreunate atât de tare, încât se roşiseră de tot. Respiraţia i s-a accelerat.

A sunat soneria. S-a ridicat să deschidă uşa. Uli a auzit cum 1-a salutat pe medicul familiei.

Când medicul a părăsit casa o jumătate de oră mai târziu, Uli tot se mai afla în camera de zi. Ce trebuia să facă acum? Nu ştia. Nu vroia să plece. Trebuia mai întâi să ştie ce avea să se întâmple mai departe.
Aşa că Uli a rămas în continuare pe scaun. După încă o oră şedea încă pe acelaşi scaun.
Tatăl lui Marion a intrat pe uşă. îşi ducea fiica în braţe. Glezna era pansată şi albul pansamentului contrasta puternic cu roşul aprins al capotului pe care-1 purta Marion acum.
Uli se rugase tot timpul în tăcere, ca Isus să o ajute totuşi pe Marion. Cel mai mult îşi dorea ca fata să-şi predea viaţa lui Isus.
- Aşa, a spus avocatul, după ce a depus-o pe Marion într-un fotoliu. Uli s-a uitat în ochii fetei. Marion i-a zâmbit. Fruntea lui Uli s-a încreţit: Să însemne zâmbetul că totul este în ordine? Marion a dat din cap.
între timp se aşezase şi avocatul.
- Uli, a spus el, vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai ajutat-o pe Marion. Nu numai pentru că ai sprijinit-o pe drumul din vale până aici - de altfel: glezna este numai scrântită, nu-i chiar atât de grav -, nu, vreau să-ţi mulţumesc, pentru că... Avocatul căuta cuvintele potrivite. De fapt, este bine că ai descoperit tot. Cine ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla altfel! A inspirat adânc.
- Şi - vreau să spun, ce se va întâmpla acum? s-a bâlbâit Uli.
- Le vom plăti oamenilor la care a ars ceva pagubele produse. în plus, trebuie să raportez la poliţie. Acest lucru nu poate fi ocolit.
Uli a albit.

55

- Dar nu am să ajung la închisoare, 1-a liniştit Marion. Nu sunt încă destul de mare pentru asta. Deşi aş fi meritat-o. îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat. Dar tata m-a iertat. Ochii ei au început să strălucească la ultimele cuvinte.
Uli şi-a plecat zâmbind privirea.
- Pentru mine este suficientă pedeapsa că tata trebuie acum să plătească tot, a continuat Marion. Cum am putut numai să fac aşa ceva?!
Uli şedea singur în compartimentul de tren. Cu fiecare kilometru se apropia mai mult de casă.
Ii venea tot mereu să zâmbească, atunci când îşi amintea de ultimele cuvinte ale lui Marion.
- Uli, îi spusese la despărţire, acum ştiu că Isus mă iubeşte. Este aproape ca şi cu tata. Deşi am făcut mult rău, el mă iubeşte. El plăteşte pagubele în locul meu şi totul este din nou în regulă. La fel este şi cu Isus, nu-i aşa? El a plătit pe cruce pentru păcatul meu şi dacă sunt a Lui, totul este în regulă.
Uli a aprobat-o fericit.
- Da, spusese Marion veselă mai departe, acum sunt copilul lui Dumnezeu şi ştiu că El are să mă ajute şi atunci când ceilalţi oameni din sat se vor uita ciudat la mine. Şi - şoptise Marion în încheiere - de la ţăranul Wilhelm vreau să-mi cer scuze personal.
Trenul lui Uli a trecut pe lângă un altul care venea din direcţia opusă. Uli a clătinat din cap. Că am mereu parte să trăiesc asemenea aventuri!

56

Toate aventurile cu şi de Andreas Schwantge

Cel mai dificil caz al lui Uli

Unei profesoare de muzică îi sunt furate mai multe
mobile antice valoroase şi aparate electrocasnice.
Un caz dificil!!!

Uli nu se schimbă

Uli şi Meggi ajung pe urmele unei bande de hoţi de

maşini, care duce până în Italia. Dar prin aceasta nu mai sunt în siguranţă.

Uli în pericol de moarte

în timpul căutării unor infractori, Uli şi prietenii lui sunt răpiţi. Ei ajung în pericol de moarte...

Podul morţii/Un martor ştie prea multe

Două istorii captivante despre „comisarul Uli" într-un singur volum.

în primejdie de moarte

Să înnoptezi pe o insulă? Așa ceva poate să-i treacă prin cap numai lui Frieder. O decizie gravă...

Şantajistul enigmatic

Bicicletele din faţa şcolii sunt defectate. Eventimentele se precipită,' începe o vânătoare disperată pe viaţă şi moarte.

Printre negustorii de sclavi

Ţipete!!! Negustorii de sclavi atacă satul! Puţin timp mai târziu, Kibi se află pe un vapor cu sclavi în drum spre America.

Misterul cetăţii şoimilor

Peter şi Klaus cercetează un tunel enigmatic. însă deodată bolta se prăbuşeşte în spatele lor!

Vânătoare nemiloasă

1527: Ţăranul Sancez îl tratează pe tânărul Pedro atât de brutal, încât acesta se hotărăşte să fugă. Pe drum face cunoştinţă cu creştinul Fernandez, care rămâne un prieten loial chiar şi în situaţiile fierbinţi.